

FRIBYTAREN PÅ ÖSTERSJÖN

AF VICTOR RYDBERG.

(Forts.)

— Du svarade naturligtvis: kära fröken, hvilken flicka kan annat än älska Petrus?

— Nej, svarade Johanna; — jag svarade: Gud skall veta, att Petrus är en ful pojke och färdig till all odygd, men ändå, min goda fröken, har mitt hjärta fast sig vid ingen annan, och jag kan aldrig låta bli att älska honom.

— Nå, det var bra svaradt, om du också ljög litet i början. Men säg fröken något mera?

— Jo, hon yttrade några ord, som jag aldrig glömmar. Om du älskar Petrus och han dig, sade hon, så lek aldrig med hans hjärta, Johanna, ty det är grymt och kan göra både honom och dig olyckliga.

— Åh, sade hon det? Infall Petrus ändå till? — Åh, den goda fröken! Gud välsigne henne! Åh en visst icke galen; tvärtom: aldrig har det gifvits en förståndigare människa. Men såg mig på till sist: hvad är det, som vållar hennes svåra sorg? Du vet det nog.

— Hvad du är nyfiken! Det är ju en sak, som icke kommer dig vid jag har sagt så mycket, som du får veta. Gå nu! Senare i kväll träffas vi igen, och då skall du nog underrätta mig om allt hvad du sett och hört. Nu går du bort till Ingrid's stuga och lyssnar utom fönstret; om du då hör fribytrens röst, skall du titta in och försöka utspåna hvad de hafva för händer där inne. Men glöm icke att låsa dina böner, då du kommer nära stugan! Det är alldeles nödvändigt, Petrus.

— Det behöfver du icke påminna mig om... Men, tillade Petrus betänksamt, — passer det sig för en karl att gå i sådana ärenden? Är det icke att lura och speja, det där?

— Än sedan?

— Nej, jag vill icke vara spejare, jag vill icke lura på annat folks ärenden och litande; så vidt jag vet, har sådant alltid varit skamligt.

— Hvad du är dum! sade Johanna. — Då kungen är ute i krig mot landets ovänner, väljer han icke då sina modigaste och fästaste soldater till att gå till fiendens läger och speja på hans förhållande? Så har åtminstone gamle Rolf förtält...

— Ja, ser du, det är en annan sak, ty i krig värdar spejaren sitt lif för fosterlandet; men att lyssna utanför en kammar dörrar vägar, där finner jag ingen heder.

— Hvad du är stridig och bråkig! Du vill bara hitta på undflykter för att slippa gå, ty du vet nog, att det är ärendet är lika farligt som att smyga till en fiendens läger. Jag är då tvungen att säga dig mer, än hvad jag hittills sagt. Men om du talar om det för någon människa, är du olycklig. Ser du, Petrus, jag och fröken Maria mistänka, att unge herr Adolf är förhölad af den gudlösa Ingrid...

— Hä! utbrast Petrus förvånad.

— Du minnes väl att herr Adolf och fröken Maria under det fasliga yrsvärdet för en tid sedan äkte miste och kommo till Ingrid's stuga. Där fick herr Adolf en dryck, som skulle vara ett läkemedel, men som helt säkert var en kärleksdryck...

— Hä! utbrast Petrus än en gång.

— Så nedrig kärling! Men är det möjligt, att en kärleksdryck kan förvräda en ung människas så, att han blir kär i en gammal huxa?

— Hvad du är enfaldig! Ingrid har ju en dotter...

— Den där Elin, ja! Nu begriper jag alltsammans...

— Då begriper du väl också, huru viktigt ditt ärende är? Herr Adolfs själ står på spel, och du kan hjälpa honom...

— Guds, käreste Johanna, nu går jag. Farväl med dig! Gif mig bara en kyss, innan vi skiljas åt!

— Den får du, då du utträtt din sak väl. Glöm icke dina böner! Innet odt kan skada dig, om du läser dem. Så fort du hinner, skall du skynda tillbaka till Signildsberg. Jag väntar dig, om jag skall sitta uppe hela natten. Knacka på det lilla fönstret, då vet, som vetter åt trädgården, så kommer jag strax och öppnar det. Trädgårdsporten står öppen.

De unga skildes då. Petrus tog vägen in till skogen, och Johanna återvände till Signildsberg, glad öfver att ha utträtt en sak, som låg hennes fröken ömt om hjärtat.

Allt sedan sin första tillfälliga vistelse i Ingrid's stuga hade den unge Skytte ofta besökt henne och Elin. Att dessa besök förete under hemlighetens slöja var nödvändigt. Till hvilka mistänkar skulle de ej, om de

upptäckte, gifvit upphof så väl hos hans föräldrar, som hos det kringboende folket! Redan det, att en förmän yngling ofta inträdde under en fattig kvinnas tak, som hade en skön dotter, skulle varit tillräckligt att sänt alla skvallrets och förtällets tungor i gång; men när härtill kom, att den fattiga kvinnan var en så afskydd person, att, alltsedan pastor Svanens "ofvan omtalade predikan, ingen af det vidskepliga folket tordes nämna sig hennes koja, utan hellre valde en lång omväg — så insåg Adolfs alltför väl, att det förtäl han fruktade, ej skulle nöja sig med att svärta hans och hans begges skyddslösheters heder, utan våga sig in på området af de äfventyrligaste och förgäfliga öfvermått...

Under sådana omständigheter skulle han alldeles afstått från att se Elin, som med hvarje dag varit honom kärare, om han ej funnit, att hans besök voro nödvändiga för att styrka de begges olyckliga mod. Den unga flickan befann sig länge i ett öfverhettadt tillstånd, härligt ur en daglig och stundig dödsfruktan, som slutligen slog öfver i en mekanisk kraft och beslutsamhet. Medan Ingrid, den med lifvets sorger och strider förtrogna modern, kände sin själ alldeles förkrossad och var ej maktigt att utträtta något, skötte Elin ensam hushållsöfvermått, fodrade kon och fåren, bar vatten från källan, tillagade maten och läste, på sina från dessa förrättningar lediga stunder, i någon andlig bok för modern eller sökte trösta henne på annat sätt, så godt hon förmådde. Men denna festerstärka underhöll på bekostnad af hennes spåda varelse lifskraft; det märktes af hennes dagligen blekare kinder och det på en gång lidande och beslutsamm uttryck i hennes drag.

Till rådsan för framtiden, den hemiska vissheten, att hon och hennes dotter gingo en kvallf och skynlig död till mötes, sållade sig hos Ingrid en annan icke mindre pinande fruktan: hon kände, hur hon småningom förlorade jämvikten i sitt själslif, huru hennes medvetande, länge plagadt af rysliga tankar, började upplösa sig i kaotiska drömmar. Ofta, isynnerhet sedan skymningen inbruttit i hennes ensliga tjuil, satt hon orörlig i sin länstol med lyktan ögon och talade halfhögt till sig själf eller till de skepser, som framträdde af hennes inbillningskraft. Än voro dessa drömmar, som hon i halfvakat tillstånd drömde, lugnande och ljufva, än uppekakande och förfärliga, och hennes tal, till hvilket den stackars Elin med ångest lyssnade, ovisst, om dess innehåll var inbillning eller verklighet, rättade sig därefter. Läkare och fysioterger af en viss skola skulle, om det varit i våra dagar, sagt, att den olyckliga kvinnan vid dessa tillfällen befann sig i ett skede af somnambulism. Säkertigen samverkade ett lindrigare anfall af den rådande farsoten med Ingrid's upprörda själstillstånd till att framkalla dessa symptom.

I sådant tillstånd var Ingrid den kvällen, då Petrus och Johanna hade sitt ofvan skildrade möte. En nära utbrunnen brasa upplyste sparsamt rummet. Elin inträdde med en knippsa rod, som hon samlat i skogen, för att därmed nära de slookande lågorna på spiselhällen.

— Hvem är det? frågade Ingrid och spratt till, då hon hörde bullret af dörran.

— Det är jag, goda moder; det är Elin.

— Elin... Är det du? Åh, jag trodde, att du var långt borta, sade modern med en suck.

— Huru kunde du tro det? Åh, jag trodde, att du var långt borta, sade modern med en suck.

— Huru kunde du tro det? Icke lämnar jag dig? sade flickan, lade knippsan på golvet och gick fram till Ingrid.

Elin spratt till, då hon, vid den matta belysning, som månljuset och den kolnade brasan spredt i rummet, såg hennes mor åter stå i det oförklarliga tillstånd, som hon sedan någon tid tillbaka ofta, men alltid med fasa iakttagit. Hon såg sig ovillkorligt omkring för att söka hjälp...

Men, åh! ingen hjälp var att finna. Människorna skydde denna olyckliga bön... runt omkring rådde ensamhet, mörker och tystnad... endast vinden drog sina långa, djupa suckar där ute i skogen.

— Du är då icke borta, Elin, sade den gamla och trefvade med handen öfver dotterns ansikte; — och likväl tyckte jag nysa, att någon hviska till mig: frukta icke för din dotter! Hon är räddad... Stackars barn! Jag trodde, att den Guds ängel, som nysa var här, hade fört dig långt bort från denna usla jord... Jag trodde dig vara i ett fridens Eden, dit intet ondt når. Barn, barn! Hvar följde du honom icke? Du hade då löst mig ur en stor vända...

— Moder, tala icke så! Jag öfvergifver dig aldrig.

— Du vet icke hvad du gör, Elin. Släpp mig! Ser du icke, att jag är bunden vid randen af en hislig afgrund? Det har den svarte mannen gjort, när tiden är inne, skall han störta mig ned. Se, mitt barn, jag svetts blod af fasa, jag rycker i mina länkar, men de brista icke! Skynda bort, innan han kommer! Han skall annars nedstörta äfven dig. Af barmhärtighet, mitt barn, lås härifrån!... Ha, han kommer, han kommer!

Ingrid's röst uttryckte den djupaste ångest, hon sträckt handen mot dörren, likasom om hon sett den fruktade gestalten inträda, och hela hennes kropp skakade våldsamt.

Den beklagansvärda flickan, som icke visste, hvad hon skulle tro, fäste, nästan vansinnig af skrämsel, sin blick mot dörran. I samma ögonblick gjorde sig Ingrid lös från hennes famntag och stötte henne häftigt ifrån sig.

— Hon är räddad; han såg henne icke, fortfor hon något lugnare. — Väl, lös mig ur mina länkar, du ryslige, du stenhårde! Störta mig ned i det gapande svalget! Mitt hufvud svindlar redan... jag vill blunda; då varder det lättare, då ser jag icke djupet... Fort, fort!

— Gud, Gud! hjälp oss! Hvad skall jag göra? ropade Elin.

— Hvem talar? frågade den gamla hastigt i förändrad ton.

— Det är jag, arma moder. Det är ingen annan än Elin. Jag ber till Gud, att han må hugvala oss och förgå dina svarta tankar. Du har drömt, står är ingen svart man inne! Här är endast Elin.

— Ja, jag tror, att jag drömde. Det var en ryslig dröm; jag känner, huru han ännu isär i mitt hjärta. Kom till mig, barn!

Elin skyndade till sin mor, efterkade evetten, som i stora parlor dropade från hennes panna, kysste henne och sade bejdande:

— Goda moder, öppna dina ögon! Du förskräcker mig så som du är. Och så länge dina ögon äro lyktan, kunna ju de rysliga drömmarna återkomma.

Ingrid svarade icke; hennes ögon förblevo tillslutna.

— Hör du mig icke, moder? frågade flickan ångestfullt.

— Jag hör väl din kära röst. Tala mer!

— Men öppna då dina ögon! Du kan icke föreställa dig, huru rädd jag är.

— Lugna dig, barn! Gud välsigne oss. Han skänder oss en rättare. Jag ser honom fjärran; han nalkas oss.

— Ja, Gud vakar öfver oss... Vill du, att jag skall läsa för dig i "Jesu Kristi efterföljelse"? — Vill du det moder? Du är lugn och nöjd, när jag läser för dig i den boken. Och så skall jag tända ett ljus och lägga ris på spisen, så att vi få en sprakande brasa. Åh, om du endast ville öppna ögonen, skulle jag vara så glad, och vi kunde ha en så treflig afton, som vi hade förr.

— Han nalkas, mumlade Ingrid, i hvars anlete hvarje muskel spändes; — jag ser honom tydligare.

— Hvem ser du? frågade Elin med förvåning.

— Rytaren! Han kommer allt närligare.

— O, Guds! Nu drömmar du åter! ropade Elin och brast i gråt.

— Nej, Elin, nu drömmar jag icke. Gråt icke, barn!

— Kanske hon vaknar, om jag tänker ljuset och gör upp en stor brasa, tänkte Elin och skyndade verkställa detta.

Elden fattade snart i ris; den sprakande brasan spred i förnien, med ljuset ett festligt sken öfver kammar.

Elin iaktgick ångest, hvad verkan detta skulle göra.

Ingrid satt stilla, som förjunken i sig själf. Hennes ögon förblevo slutna.

— Här, sade hon efter några sekunders tystnad och intade sig fram, som om hon lyssnat; — hör du icke slag af hästbofvar?

Elin lyssnade, men hon förmått intet annat ljud än vindens hvissande, vemodiga släg i skogen.

— Jag hör intet, svarade hon suckande.

Ingrid lyssnade åter. Hennes ansikte, hela hennes gestalt uttryckte spänd väntan. Det hemiska uttryck, som fört hvilat öfver hennes drag, var försvunnet. Hennes mun log, hennes armar höjdes stundom, som om hon velat utsträcka dem till en kär väns omfamning, men nedföll åter kraftlöst i hennes sköte.

Så förflioto några ögonblick under en tystnad, som endast stördes af det knastrande ljudet från brasan. Elin läste så tydligt i moderns ansikte, att hon tyckte sig se och höra något, att flickan själf började tro på verkligheten därf.

Men hon visste ej af hvad slag denna syn kunde vara. Hon tänkte på spöken och andar, om hvilka hon hört talas; hennes inbillning förespeglade henne, att någon dylik öfvernaturlig varelse var i annalkande och snart skulle visa sig för hennes blickar... Och vid denna tanke flög en iskall rysning genom henne; hon såg sig darande omkring efter en tillflyktsort... Men då hon påminde sig, att hon var ensam med den hjälplösa modern i en enslig skogskoja, fjärran från hvar, då förde hon händerna öfver sina ögon, tillslöt dem och afvakade på detta sätt det fruktade ögonblicket.

Var det verklighet? Var det en villa, föstrad af hennes öfverretade inbillningskraft? Hon hörde nu, äfven hon, då af hästbofvar. Det vardt starkare, det kom närmare. Elin suckade på knä och var nära att förlora medvetandet, då hon väcktes till full sans af modern, som med ett gällt fröjdeskrj utbrast:

— Det är han... min son... Arnold!

— Hvad säger du? ropade Elin utom sig och sprang upp. Ingrid's anse strålade, hennes kropp darrade under en förtviflad ansträngning att resa sig upp på stolen.

— Fort, fort! Elin, hvar är du? För mig till stulen.

Men Elin kände sig förlamad af öfverraskning, förvåning och fruktan.

Hästens tramp ljud nu så tydligt, att man hörde hvarje slag af hans järnskor mot vägen.

— Fort, fort! uppretrade Ingrid ångestfullt och sträckt armarna framför sig.

Med en våldsamt ansträngning af sin vilja återfick Elin herraväldet öfver sina lemmar. Hon fattade modern om hufvet... Ingrid stöds på hennes vacklande skuldror... Så skred de genom rummet och ut genom dörren.

Då de trädde ut i det fria, såg Elin i det klara månskenet den sista skymten af en rytters i bredskyggig hatt och kappa. Han försvann just nu bakom granarna i skogen.

— Min son! ropade Ingrid med kväld röst, två några steg framåt, som om hon velat skynda efter honom, sträckt armarna efter den flyende skepnaden och sjönk ned på knä.

— Arnold, Arnold! ropade Elin utom sig och flöt med mot gindlen.

Men hofsagen bortdaga i fjärran, och flickans röst hann ej rytterns öra. Han var borta.

Elin stod ett ögonblick tvekan, om hon borde skynda efter den okände. Men moderns läge afböll henne från ett så fruktlost försök.

Hon skyndade tillbaka till Ingrid, som låg medvetelös utsträckt på marken, gned Lennes tinningar med snö och kallade henne vid alla de smeknamn, som hennes kärlek förmådde uppfinna.

Slutligen öppnade Ingrid ögonen, satte sig upp, såg sig omkring och sade:

— Hvad har skett? Huru har jag kommit hit?

Men i stället för att svara på denna fråga, upplyfte Elin, omfamnade henne och ropade:

— Vi hafva sett Arnold... han lever... I ett ögonblick uppenbaredes han för oss.

— Arnold? Vär du, flicka! Hvar af oss har du fått dessa tankar?...

— Nej, du såg honom, jag vet icke mera, då du sat: du inre med lyktan ögon... du hörde hofsagen af hans häst... du ropade till mig att föra dig hit ut... då vi kommo hit, såg jag ryttern på vägen, och du sträckt dina armar mot honom och kallade honom din son... Minnes du icke detta?

— Jag minnes intet af hvad du säger... Allsmäktige! Bevara mitt förstånd!... Elin, det var endast en dröm. Du har märkt, att jag på senare tider börjat gå och tala i söm-

nen... Bry dig icke därom! Tala icke därom för någon människa. Ty det kunde bäst misstydade! Det kommer sig af min själs elände. Det har gått mig såsom David: mitt hjärta bifvar, min kraft hafver mig förlätit, och min ögons ljus är icke när mig... Stöd mig, barn! Jag känner mig matt, och mina knän svikta.

Elin förde sin mor tillbaka in i kammar och lät henne intara sin plats i fästolen, sedan hon flyttat den närmare brasan.

— Åh, sade flickan, — det var då icke sanning... det var icke Arnold, som jag nysst trodde?

— Arnold är hos Gud. Vore han ännu kvar i denna jammrald skulle han längesedan uppköpt sin mor.

— Jag drömmer dock hvarje natt, att jag ser honom, sådan som du beskriver honom för mig, och att han kommer för att hjälpa oss.

— Så drömmer äfven jag, Elin. Men drömmar äro strömmar. Gud skickar oss dem, för att i sömnen låsa våra hjärtan, som om dagen ropa efter hugvaldelse. Trösta dig, Elin! Vi hafva snart utträtt ur dödens skuggors dal; vi skola återse Arnold i der ljusa himmelen, som Guds miskund öppnar för oss. Hvar har du "Jesu Christi efterföljelse"? Tag fram boken och läs för mig en liten stund! Sedan må du tillreda din aftonmåltid och gå till hvila.

— Är du hungrig? Åh, det vore roligt! Du har icke ätit på länge.

— Nej, min goda moder, jag har hvarje späs. Jag kan icke äta. Men du behöfver väl att styrka dig. Stackars barn, hvad du är blek, hvad dina ögon äro insjunkna!

— Med mig är ingen fara, — jag känner mig nästan friskare och starkare än förr.

Elin framtog nu Thomas a Kempis' bok, som genom så många århundraden hugvalat kristna af olika troskännelser och ännu förvaras som en själskatt i många hyddor.

Hon satte sig på en stol bredvid Ingrid. Den gamla sammanknippade sina händer, intade sitt hufvud mot dotterns axel och lyssnade till hennes röst, som, röd och lifvad af ödeljliga ord, klang mild och svalmande.

Så suto de länge, illa deras öron nåddes af ett ovanligt ljud. Elin afbröt läsningen och lyssnade. Det var ljudet af steg... ovanligt här i de olyckliga grannskap, som skyddes såsom banlyst och förbannadt af den vidskepliga hopen.

Kojans båda inboare kunde ej mistaga sig om den kommande. Det fanns endast en, som var dem en tröstens budbärare; bland alla endast en, hvars hjärta misshandlades öfver dem och, i stället för förbannelse, brakte dem kärlek och medhånde.

— Det är Adolf, sade Elin hastigt.

— Det är han. Gud välsigne honom! hviskade Ingrid.

Dörren öppnades, och unge Skytte inträdde. Elin gick emot honom och kysste hans hand.

— O, välkommen, gode herr Adolf! sade hon med en blick af den innerligaste tacksamhet, och hennes anlete öfverglöts för första gången, sedan de sist räknats, af ett glädjestimmer. Ingrid steg upp och räckte ynglingen handen.

— Ni öfverger oss icke, sade hon.

— Jag kan ej säga er, hvad mitt hjärta känner vid er hvalda åsyn. Ni är en stjärna, som Herrn tändt i våra själars natt.

— Ni synes mig sjuk, Ingrid... ni äldras märkbart mellan hvarje gång jag ser er. Och du, Elin, hvad du är blek och efter, arma barn.

— Vår dag är lång, herre: timmarne skrida så m. Åh, sade Ingrid. — Men sätt er ned, ni, mina ögons tröst! Sitt här bredvid mig och såg mig... såg mig edra nyheter! Er panna är mörk, ni har ett dystert budskap... men vi hafva länge väntat det värsta; vi äro redo. Tala ut!

— Nej, mitt budskap är icke dött, men det är viktigt, och jag känner ingen häg att hvila, innan jag

talat. Ingrid, ni skall lämna denna nejd, ni skall med er dotter fly undan den fruktan, som tynger er mot jorden, den fara, som verkligen hotar er...

— Hvar skall jag fly? — Säg mig blott hvar? Säg mig en ort, som är fridlyst för de mäktiges vrede? Åh, det finnes blott en: i grafven. Men om en annan gifves, vinkar hon oss långt i fjärran, dit jag kan komma endast med min längtan. Min kraft är bruten, mina ben försämrade, jag orkar knappt släpa mig kring denne kammar... huru vil ni då, att jag skall fly? Och er förtan finnes ingen, som skulle ricka mig en välbegärd hand, ingen som skulle skylla mig undan förföljelsen; ingen, som gifve mig en beta bröd, om jag af långer dignade på vägen; nej, människorna skulle öfverhölja mig med förbannelser och fly bort, eller och gripa och piska mig samt antvarda mig åt bidden, om de ej på stället dödade mig. Mitt öde måste fullkommas. Men om ni kan göra något för oss, så fräls Elin! Om en möjlighet gifves, så för henne långt bort från detta förtviflans, suckarnes och kvalens hem!

(Forts.)

VIRKE,

RAMAR, DÖRRAR, PÄCKLADOR.

Äfven alla slags ved till salu.

Rat Portage Lumber Co.,

NORWOOD, ——— MAN.

Imperial Bank of Canada

Kapital (inbetaldt) \$5,000,000. Reservkapital \$5,000,000.

Gällande intresser betalas & deponitioner.

SPARBANKSAFDELNINGEN REKOMMENDERAS.

Växlar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Danmark och äro betalbara i kronor.

HUFVUDKONTOR. Hörnet af MAIN St. och BANNATYNE Ave.

N. G. Leslie, Manager.

W. A. Hebblewhite, Manager.

Tillförlitliga upplysningar

om Naturens hemligheter; om lifvets anse i naturen; om skötet att behålla sin hälsa och uppnå en hög och lycklig ålderdom; om huru ett gifvet val vid äktenskaps ingående, och erhålla friska och lyckliga barn; om människokroppens byggnad och värd; om bestämmandet af kön hos barn — allt detta finnes i den ryktbare specialisten Dr. E. B. Foote's storartade verk "Hemlakaren".

Äf detta ovärdeliga arbete har öfver en million exemplar förfärdigats på olika språk, och alla som läst detta utmärkta verk på det mest entusiastiska sätt.

Denna bok skiljer sig från i stånd att lefva ett rätt och lyckligt lif.

Ovenligheten förefaller — kunnigheten styrker — lås dörren denna bok, innan det blir för sent. Huru många personer förfärdas icke sin hälsa och på en förtidig död till mötes, på grund af okunnighet om de enklaste hälsoregler!

Last och obetänksamhet förefärdas många unga lifvande personer och sålunda dem i en förtidig graf. Kunnigheten om deras egen kropp & i stället att lefva rätt skulle rädda dem.

Hvar och en bör därför läsa denna bok och sålunda erhålla ett riket af de många fröer, som bota oss.

Hemlakaren innehåller 600 sidor och öfver 350 illustrationer, af hvilka 50 äro färgade, samt öfver 125 recept för hembehandling. Den är bunden i smalkaftad bindning och säljes för det billiga priset \$3.50.

Extra speciellt anbud för tretio dagar. Om ni skänder oss \$1. tillhåll med bifogade kupong, erhåller ni boken med omgående express. Önskar ni erhålla den genom posten, bör ni ytterligare bifoga 25c i frimärken. Detta anbud gäller endast för en begränsad tid. Skick ert order utan uppskov. Adressera:

MURRAY HILL PUBL. CO., 129 E. 28th St., New York

Väggrappning

Genom att begagna "EMPIRE" väggrappningsprodukter vinnas de bästa resultat.

Vi tillverka:

"EMPIRE" träfiberrappning

"EMPIRE" cementväggrappning

"EMPIRE" eldfast rappning

"EMPIRE" finrappning

"GOLD DUST" finrappning

"GILT EDGE" gipsrappning

samt andra gipsprodukter.

Skrif efter beskrifningar och omdömen.

Manitoba Gypsum Co. Limited.

KONTOR OCH FABRIK WINNIPEG, - MAN.

COPENHAGEN SNUFF

Tobak och dess korrekta beredning.

Tobaken är en växt och i likhet med alla andra växter behöfver den en särskild beredning för att kunna användas af människan. Lika stor skillnad förefinnes mellan ordentligt beredd tobak och rå tobak, med endast smärre skillnader i beredningen betyder det att tobaken som kokning för föda och jämsning för vin.

HVARFOR TOBAKS-ANBRUKARE FÖREDRAGA "COPENHAGEN" FRAMFÖR ANDRA TUGGTOKS-SORTER.

Den är färdigberedd tobak i dess renaste form.

Den har en suksmild arom.

Den bibehåller både arom och styrka.

Den är billigare, emedan den värs längre.

Den märkes ej, emär den ej tuggas utan endast lägges i munnen (mellan underläppen och gommen).

Den efterblifvar en ren, kylig eftersmak.

Den är tobak korrekta beredd för människobruk.

GARANTI ÖFVER KVALITET OCH RENHET.

Copenhagen Snuff är tillverkad af den bästa, rena, rikliga högromatiska bladtabak, hvarill endast blifvit tillåtet skada ingredienser, som ingår i naturligt bladtabak och absolut rena arom tillseter. Snusmalmningsprocessen krämlar i tobaken de goda och afslagsmar de bittra och syrliga beständighet, som flares i naturlig bladtabak.

OBSERVERA!

Använd endast en mycket liten kvantitet vid tuggning af "Copenhagen", annars kommer ni troligen anse att tobaken är alldeles för stark.

Copenhagen Snuff består af små korn af ren, rik tobak; därför meddelar den tobakstyrken mera intensivt än bladtabak eller groddtobak. Tobak, som sålts i små korn, är därför mer behaglig för smaken än groft korn. Snus är tobak korrekta beredd för människobruk.

COPENHAGEN SNUFF ÄR VERLDENS BÄSTA TUGGTOKS.

AMERICAN SNUFF COMPANY, Dept. S., 111 Fifth Avenue, New York, N. Y.